

Zezwolenie na prowadzenie placówki zapewniającej całodobową opiekę wymagane także dla fundacji

Kategoria: Polityka Społeczna

Opublikowano: poniedziałek, 08, sierpień 2016 00:00

Katarzyna Liszka-Michałka

Odslony: 1958

Pojęcie działalności gospodarczej, które zostało użyte w treści art. 67 ust. 1 ustawy o pomocy społecznej, należy rozumieć zgodnie z ustawą o swobodzie działalności gospodarczej, jako działalność zarobkową wykonywaną w sposób zorganizowany i ciągły.

Zgodnie z art. 67 ust. 1 ustawy o pomocy społecznej podjęcie działalności gospodarczej w zakresie prowadzenia placówki zapewniającej całodobową opiekę osobom niepełnosprawnym, przewlekle chorym lub osobom w podeszłym wieku wymaga uzyskania zezwolenia właściwego wojewody.

Jest to zrozumiałe, jeśli się weźmie pod uwagę potrzebę zapewnienia takim osobom odpowiednich warunków bytowych, opiekuńczo-pielęgnacyjnych, a ponadto konieczność uprzedniego poznania koncepcji prowadzenia placówki i sposobu jej finansowania.

Sąd w powołanej sprawie stwierdził, że pojęcie działalności gospodarczej, które zostało użyte w treści art. 67 ust. 1 wymienionej ustawy, należy rozumieć zgodnie z art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej jako działalność zarobkową wykonywaną w sposób zorganizowany i ciągły.

Jednakże ustawa o pomocy społecznej prowadzenie placówki zapewniającej całodobową opiekę osobom niepełnosprawnym, przewlekle chorym lub osobom w podeszłym wieku umożliwia nie tylko w ramach działalności gospodarczej w rozumieniu powołanych przepisów. Placówkę taką mogą również prowadzić podmioty, o których mowa w art. 57 ust. 1 pkt 2 ustawy o pomocy społecznej, w ramach działalności statutowej, tj. jednostki samorządu terytorialnego, Kościół Katolicki, inne kościoły, związki wyznaniowe oraz organizacje społeczne, fundacje i stowarzyszenia, inne osoby prawne oraz osoby fizyczne.

Podjęcie przez te podmioty w ramach działalności statutowej prowadzenia takiej placówki wymaga także uzyskania zezwolenia właściwego wojewody. Wynika to w sposób wyraźny z treści art. 69 ust. 1 ustawy o pomocy społecznej, zawierającego odesłanie do stosowania m.in. przepisów art. 67 ust. 1-3 tej ustawy (w ust. 1 tego przepisu mowa jest o zezwoleniu wojewody na prowadzenie placówki).

Nie można zgodzić się z poglądem, że przepis art. 6 ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie jako przepis szczególny wyłącza stosowanie art. 69 ust. 1 ustawy o pomocy społecznej w tym znaczeniu, że fundacja będąca organizacją pożytku publicznego nie jest zobowiązana do uzyskania zezwolenia wojewody na prowadzenie placówki w ramach działalności statutowej. Należy więc stwierdzić, że art. 6 ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie stanowi jedynie, że działalność pożytku publicznego nie jest, z zastrzeżeniem art. 9 ust. 1, działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, i może być prowadzona jako działalność nieodpłatna lub jako działalność odpłatna. Ani wymieniony przepis, ani żaden inny przepis ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie oraz ustawy o pomocy społecznej nie zawiera normy pozwalającej skutecznie twierdzić, że fundacja posiadająca status organizacji pożytku publicznego może prowadzić placówkę, o której mowa w art. 69 ust. 1 ustawy o pomocy społecznej bez zezwolenia wojewody.

Źródło: [CBOSA](#)